

bedring. Feilen ved dens Ordning kan egentlig siges at skrives sig fra Hærløven af 1867; den blev nemlig da indrettet som en Slags Forstærkningsafdeling. Derved klæber den Feil, at den ikke kan faae Tilgang af Befalingsmænd, hverken Officerer eller Underofficerer, og dernæst at den ikke kan fyldestgøre den Opgave, som Hæren har i Fredstid: i fornødent Fald at medvirke til Haandhævelse af den offentlige Orden og Sikkerhed. Dette Sidste lægger jeg nogen Vægt paa; det er nemlig en Kjendsgjerning, at, hvis en Uorden, nogle Opførte, som fandt Sted i sidste Sommer i en af Kjøbstæderne derovre af fremmede Arbejdere, havde udbredt sig videre, og Politiet ikke havde kunnet dæmpe den, hvad der var meget sandsynligt, vilde man, trods det, at Bornholm har en Væbning, ikke have kunnet faae en Mand af Væbningen til Haandhævelse af Ordenen. Thi som Forstærkningsbataillon er den hjemforlovet eller hjemsendt, uden at enten Kommandanten eller Udskrivningschefen har Ret til at indfalde en eneste Mand til anden Tid end den i Loven til Dvæls og Mønstring fastsatte, og selv om Vedkommende havde taget det paa sit Ansvar, vilde det have været længe, inden Folk kunde komme Nord fra Landet til Rønne og faae Baaben og Uniform for at kunne optræde som Fredsstifere. Jeg tror, at man vil indrømme, at det er en uheldig Indretning. Jeg foreslaar nu, at Væbningen mister denne Karakter af Forstærkningsafdeling, baade ved, at der staffles saadanne Viltkaar for Officerer og Underofficerer, at man kan vente at faae Tilgang af den Slags Befalingsmænd, idet jeg foreslaar, at Honorar forandres til fast Lønning for alle Officerer og for en Del af Underofficerspersonalet, og tillige ved, at de blive tilstrækkelig uddannede, dels her ved Hæren ved den første Uddannelse, dels ved en aarlig Udkommando til de større Dvælsere derovre. Forøvrigt har jeg holdt mig saa nær som muligt til det Bestaaende. Jeg skal om disse Forslag gjøre den Bemærkning, at efter de Beregninger, jeg har kunnet gjøre, og, som jeg tror, ere baade udtømmende og paalidelige, vil Gjennemførelsen af disse to Lovforslag i finantiel Henseende ikke medføre nogen Udgiftsforøgelse, men den aarlige Udgift kan holdes indenfor Grændserne og maaske under Grændsen for Gjennemsnitsudgiften til Bornholms Væbning, som den er bevilget paa Finantsloven i de 13 Aar, Væbningen hidtil har bestaaet. Jeg haaber, at dette ikke er nogen mistroftende Udsigt, og jeg haaber, at derved vil ogsaa en Anstødsfæst for at gaa ind paa Lovforslaget være borte. Jeg skal forøvrigt ikke opholde mig ved de enkelte Bestemmelser, jeg skal kun anføre, at jeg foreslaar den særlige Rytterskadron ophævet som særskilt Afdeling. Den bestaar for Dieblisset foruden af Officerer og Underofficerer, hvoraf der er yderst faa, af 34 Mand, den vil altsaa i Krigstid kunne forøges til det Dobbelte

ved Hjælp af de Aargange, som ikke ere pøvelsespligtige nu, altsaa til omtrent 70 Mand. Da denne Eskadron kun kan tænkes at skulle gjøre Ordonnantsjieneste, kan man uddanne Folkene som Trainkonstabler ved Artilleriet, og de kunne staa til Tjeneste som saadanne ved Feltartilleriet; vi spare da hele Officers- og Underofficersbesætningen til en særskilt Eskadron, og der er jo ikke Tvivl om, at en Mand, der er uddannet som Trainkonstabel, er fuldt dygtig til at forette enhver Ordonnantsjieneste ved Væbningen. Som ærede Medlemmer ville se, naar de læse Lovforslaget, har jeg i Forslaget om Godtgjørelse for Tjeneste ved Bornholms Væbning fastsat saadanne maadeholdne Krav for Officerers og Underofficerers Lønningers Vedkommende, som jeg tror, at Thinget vil kunne gaa ind paa. Jeg har nemlig kun taget i Betragtning, at det skal være Vederslag for den almindelige Jordbænkelse, der kræves til Stillingen, for den militære Uddannelse, for Uniformeringen og for Tidssanvendelsen i den militære Tjeneste. Det, jeg har foreslaaet, kan altsaa efter min Opfattelse kun betragtes som et lille Bierhæver, ingenlunde som nogen Lævevei. Jeg har, for at nævne Exempler, foreslaaet, at Sekondlieutenant lønnes med 240 Kr. aarlig, Premierlieutenant med 420 Kr. og Kapitainer med 780 Kr. Derimod har jeg foreslaaet Lønningen for Menige overensstemmende med, hvad Krigsministeren har foreslaaet for de Menige, og for Underkorporaler, Korporaler, tort sagt alle de Børnepligtige er mit Forslag overensstemmende med, hvad Ministeren har foreslaaet for den øvrige Hær. Jeg beder undfkyld, at jeg her optræder som Lovforslagsstiller. Det er en Rolle, som jeg er noget uvant med at spille, uagtet jeg i 17 Aar har havt Sæde i denne Forsamling. Men det er paatrængende nødvendigt, at her gjøres Noget, og Rigsdagen kan ikke ret godt blive fri for alligevel at sysselsætte sig med Bornholms Væbning, i Særdeleshed ikke med Lønningsviltkaarene, Godtgjørelse for Tjeneste ved Væbningen. Der gives nemlig en Lov, som synes at være glemt. Det er en Lov om Godtgjørelse for Tjeneste ved Bornholms Væbning af 24de April 1868, hvis 5te og sidste Paragraph aldeles ordret lyder, som følger: „Denne Lov underkastes en almindelig Revision inden Udgangen af Finantsaaret 1872—73. Fører denne Revision ikke til en ny Lov, underkastes denne Lov en fornøjet Revision hvert følgende Finantsaar, saalænge indtil Revisionen fremkalder en ny Lov. Snorefter alle Vedkommende have at rette sig.“ (Se temmer: Paragraphen er fyldstgjort ved Hærløvens Revision.) Nei! de Herrer tage storlig feil. De mene Revisionsparagrafen i Hærløven; men man kan her se, hvorledes Folks, jeg vil ikke sige Uvidenhed, men Mangel paa Biden kan bringe dem til at sætte sig paa den høie Hest. Dette er en særskilt Lov om Godtgjørelse for